

Hős Bajtársunk

1944 őszén a Tisza árterületi harcok alatt tanúja voltam a próbacsendőrök közötti önfeláldozó szellemnek, a csendőr bajtársiasságnak.

A Tiszán átkelt orosz hídfőállást kellett meggátolnunk a további terjeszkedésben. Századunk egyik szakaszának parancsnoka, egy őrmester, minden éjjel civilben belopódzott a körülzárt Tószeg községbe híreket hozni. Pedig az orosz hangszórók nap mint nap bömbölték, hogy „csendőröket nem ejtünk foglyul! A helyszínen kivégezzük őket!”

Az őrmester azzal a hírrel jött vissza, hogy amikor a partizán egységek rátörtek a községre a helyi csendőrőrs még a helyén volt.

„A kerteken át tűzharcban hátráltak, de tudták, hogy a nyílt terepen az oroszok lemészárolják őket. Erre egy bajtárs két puskával és egy láda lőszerrel a község határához legközelebbi kukorica kúpnál tüzelő állásba ment. Onnan olyan örült elszántsággal vette tűz alá a község szélső házsort, hogy az oroszok megtorpantak. Az őrs többi tagjának sikerült bemenekülnie Szolnokra. A községi előjáró szerint az a csendőr vagy ott lapul sebesülten, vagy lehet, hogy halott. Százados Úr, engedélyt kérek, hogy kimehessek az éjjel egy járőrrel és élve, vagy halva, de visszahozzuk azt a bajtársunkat.”

A parancsnokunk fejében megfordult a kérdés, hogy helyes-e négy harcképes bajtárs életét kockáztatni egy minden valószínűség szerint halott emberért. Töprengését egyszerre szégyenné változtatta az őrmester megjegyzése. „A bajtársunk se mérlegelte, hogy mi lesz a sorsa, csak tette amit a szíve parancsolt. Mi sem tehetünk másképp.”

Még aznap éjjel visszahoztuk hős bajtársunk holttestét és tiszteségesen eltemettük.

Floridai Bajtársi Híradó

XVII.évfolyam, 1.szám, 1999.

vitéz Branchi Tamáska Endre, szerkesztő